

ÉLETIGENLÉS KALÁKÁBAN

Trianon nem csak a gyásznap, a kollektív országsiralomnak, hanem az életben maradás, a talpra állás, a konok megújulás képességének mementója is. Találó tartalmát tekintve, helyénvaló eufémizmussal szólva: a Nemzeti Összetartozás Napja. Életigenlés kalákában. Átélt gyakorlása bár így történne az év minden napján.

Némi kétkedéssel fogadom, noha értem, mire is gondolt Juhász Gyula 1927-ben Trianon-verse első két sorában: „*Nem kell beszélnünk róla sohasem / De mindig, mindig gondoljunk rá.*” Ez utóbbi meglátásával nyomatékosan egyetértek. Mint ahogy az egész költeménnyel azonosulok. Kizárólag az első sorral van vitám. Mivel az ellenkezője igaz, azt kéne erősítenie, hogy Trianonról igenis kell beszélni. A szót róla hosszú évtizedekig betiltották. Beszélni róla kötelező, nemzetmegmaradási, néplélektani szempontból kibeszélni, feloldani a görcsöket, leleplezni a téveszméket kötelesség, hogy közelebb kerüljünk a trauma feldolgozásához. A szájszorító némaság évszázadnyi föltoluló, mérgező gennyet hordoz. A lelkekbe temetve, a szőnyeg alá söpörve, kivált vörös szőnyeg alá, ádázul fertőz tovább, sebeink nem fognak kitisztulni. („*Ismét felfakadnak a magyar nemzet sebei.*” Rákóczi Ferenc 1703-as zászlóbontó beszéde.)

Trianon fájdalmának legitimitása megkérdőjelezhetetlen, nem úgy, mint a pártállami időkben, miként naptári pirosbetűs jelenvalósága is. Akár március 15., október 23. vagy a Kommunizmus Üldözötteinek Emléknapja és más, a bolsevista diktatúra által üldözött egyházi ünnepek, köztük kiemelkedően fontos pünkösdi *hivatalos* kánonba emelése.

Emlékszünk, némely korosztályok, a törvénytelen, istentagadó proletárdiktatúra és a fából vaskarikaturikus szocialista demokrácia korszakára, amikor a pártkatonáknak egy felettlőbb feloldhatatlan ideológiai ellentmondással kellett szembeszélniük. Nevezetesen, hogy a húsvét, Jézus Feltámadásának napja nemegyszer április 4-ére esett, az ún. Felszabadulás ünnepére, amely gyarmattá süllyesztésünk kezdő dátumát je-

lentette. És hiába voltak az erőszakolt Szabad Nép-félórák, a marxista *foxi-maxi* esti egyetemek, az elvtársak joggal aggodtak, hogy az országglakosok zöme nem Marx-Engels-Lenin-Sztálin és legjobb tanítványa, Rákosi pajtás előtt hajtott fejet. Hanem Jézus Krisztusban a feltámadást dicsőítette s a hitet erősítette: egyszer csak kiszabadulunk a Nagy Testvér és nemzetvesztő honi lakójainak bénító, fullasztó szorításából. Később aztán azok a hitvány, *elkötelezett*, minden országrontást előzékenyen kiszolgáló, politikai cselédek arra a kompromisszumra vetemedtek, meglehet, egy Brezsnyev-Kádár közti szenvedélyes szájbacsók váltás megejtő varázsa alatt, hogy Forradalmi Ifjúsági Napok címen összerántották pirosbetűs nemzeti ünneppé április 4-ét és a brutálisan nemzetellenes Tanácsköztársaságot. Mellékesen, amolyan járulékként csapták hozzá, persze természetesen szintelenül, kellő szürkeségbe burkolva március 15-ét. Vörös zászlókat lobogtatni, lengetni szabadon lehetett. Viszont, tudnivaló, hogy tüntetés vagy kártevés miatt 1989-ig a lovasrendőrség, a karhatalom gumibotzott, kardlapozott. Kardjuk nem függött a falon, nem marta rozsdá, mégsem ragyogott, mert a sötétség védelmében húzatott ki.

Akkortájt terjedt el a néplelket híven kifejező vicc: Mi a különbség az orosz és a török politikai mentalitás között? Többek közt az, hogy a törökök nem akarták megünnepeltetni a magyarokkal a mohácsi vészt.

Trianon nem a tükrök – halott van a szobában – letakarásának aktusa csupán, bár azóta is sok mindent látunk, láttattak velünk tükör által homályosan. Bölcső és sírverem egyazon pillanata. Éppen kitágítva száz évre, több mint ezeréves tartalommal. A tanulság egyszer már ne vesszen ki belőle! Ne csupán a pusztá reménykedés – a meggyőződés süssön át, mint a Vörösmarty-gondolaton kikezdetetlen jövődelésként: „*Lesz még egyszer ünnep a világon!*” S lőn, többször is! Ez nem idegrendszerből csiholt költői látomás, hanem mélységét és magasságát tekintve genetikai realizmus, vagy

önérzéses nemzettudat. Hogy valóban mennyire az, Boross Pétertől idézek, a tavaly megjelent, *Mr. Nyugodt erő – Boross Péter egykori miniszterelnökkel beszélget Koltay Gábor* című megvilágító, felvillanyozó könyvből (Sacra Film Kiadó, Püski Kiadó együttes gondozásában, 2019):

„...Azt hiszem, hogy még több is volt, mint nemzettudat: országépítő, fenntartó, megóvó képesség. Ha a történelmünkre visszagondolsz, sokszor voltunk ilyen állapotban. Azt mondják, hogy 150 évig tartott a török megszállás. Ez nem igaz. 250 évig fogyasztotta a magyar erőket, mert a Hunyadiak harcai 100 évig tartottak a Balkánon, mindenhol a magyar életerőt áldozták. De 150 évig tényleg itt voltak a törökök. Mikor kivonulnak, rövid idő alatt olyan állapot teremődik, hogy az emléküik is elhalványul, mintha itt se lettek volna. Nincsenek maradványai, muzulmán közösségek... Vegyük észre, hogy képesek vagyunk a talpra állásra, amely tulajdonképpen magyarázatot ad erre. Werbőczy István nagy művében, a Tripartitumban az Országgyűlés választja a királyt. Ennek mitikus előképe, hogy Árpád sem úgy jutott hatalomra, hogy a többi vezért megölte, hanem a többi vezér pajsra emelte. Talán legenda a Vérszerződés, de kifejez valamit, és aztán az Aranybulla is. Tulajdonképpen egy évszázadig tart a küzdelem, hogy Magyarország mondjon le királyválasztó jogáról. A török hódoltság alatt sem mondott le, amikor pedig csonkított országban éltünk egészen az 1687. november 7-i Pozsonyi Országgyűlésig, amikor a rendek lemondtak szabad királyválasztási jogukról, amelyet persze később, amint lehetett, megújítottak. Az osztrák–magyar Kiegyezésnél is egy döntő tényező volt, hogy addig nem ismerjük el a királyt, amíg nálunk meg nem koronázzák. Ez valami olyasfajta hajlandóság, képesség és készség, amelyről úgy érzem, hogy megszorított állapotban mindig előjön. Nem véletlen, hogy '56 is nálunk volt és a gulyáskommunizmus is. Ez a megmaradás csodája. Más nem tudok elképzelni, mint azt, hogy ez az ösztöneinkben van.”

Jó csillagkörülményállások idején hatékonyan működik akkor is, ha körbe véve – és mikor nem voltunk így? – zsúfolásig vagyunk – leszünk? – külső és belső romlásunkra törökkel, szorgos farizeusokkal, ádáz ünneprontókkal. Hányszor rondítottak a fehér asztal-, illetve oltárterítőre! Mocskuk a Picasso Békegalamb ganaja. Tartósabb és ellenünkre lendítőbb, mint a guanó. És hagytuk ránk kövülni. Aki pedig itthon, a saját hazájában nem volt rest, se gyáva, se lagymatag, nem engedte vallása szimbólumait meggyalázni egy törpe minoritásnak – amely a sajátjait is erőszakosan maga alá gyűrte –, nos, az évtizedekre élve eltemettetett a provokátorok által.

Mindezt megtehették mindenki szeme láttára. Hagytuk ezt is. Kinek a felelőssége? A kérdés költői, hiszen mindnyájan tudjuk a választ. Miért is kellett volna szó nélkül tűrni, népünk évezredes hitének pöcegödörbe süllyesztését? Rendszeres blaszfémikus megjelenítését – büntetlenül?

Trianont tekintve ez – a bűn és a bűnhődés örökös kényszerubbonyába kényszerítve – a mai napig tart.

Tartana, ha nem volna még mindig bennünk a már említett, nem csak metafizikai értelemben felfogható, hanem megtapasztalható életöszton, amely ezt a népet megvédte a végleges kiirtástól, megsemmisítéstől. S ez a törekvés nem lankad. Van valami transzcendencia, szakralitás a magyar létben és jelképeiben. A Szent Korona más, mint a többi világi korona, vagy a Csaba Királyfi Csillagösvénye, a Csodaszarvas regéje. A Szent Jobb. A Boldogasszony Anyánknak ajánlott országmítosz. És még sorolhatnánk. Ezért érinti a népi lelket, a magyar szívet erkölcsi, szakralis kapaszkodóinak meggyalázása. Kik merték például a Szent Koronát svájcisapkának, a Szent Jobbot húscafatnak „becézni”, az eredetmondákat, Emese álmát, a Csodaszarvas regét, a Turul madarat, az Árpád-sávós lobogót, amely a '907-es egyik leghatalmasabb magyar győztes csatánk, az akkori Egyesült Európa legyőzésének szimbóluma – soha nem tanították '45 után –, ez az Árpád-sávós lobogó eleven emlékként idézi föl ezt a történelmi korszakos győzelmet. Nos, ezeket kigúnyolni, a népet *szarból jött mélymagyaroknak* titulálni, a Szent Családot obszcén vers és gúny tárgyává tenni a *Hogyan gondozd a magyarodat?* címmel a kutyatartási szabályoknak e gondozást megfeleltetni, kik merték, és büntetlenül? Ezek a munkák förmedvények, széles nyilvánosságot kaphattak, zömük a rendszerváltás hajnalán vagy után láthatott napvilágot. Mindeközben Mindszenty vagy Márton Áron mártíriumát elbogatellizálták. Kiknek a segédletével történhetett mindez? Nincs válasz?! A Tilos Rádióban ki harsogott a kereszténység kiirtása mellett? Aki védeni próbálta az egyházat –, amely meglehetősen mérsékelten viselkedett, talán legfőbb magyarországi főpapja habitusa vagy meggyőződése okán – nem meglepő, hogy a kijelentés ellen tiltakozókat antiszemita kiáltották ki, és nemhogy megpróbálták, de sikerrel részben végre is hajtották kitiltásukat az akkori magyar szellemi életből. És akkor még – éppen 2004-et írunk –, még hol volt a harcos iszlám, amely mint tudjuk, vallási köntösben próbálja megkaparintani Európát és világhatalomra tör. Ne szépítsük! A mostani migránsválság is e koncepció jegyében fogant. Nem mondom, hogy áldassék annak a neve, akinek a pénzén, mint egy nagy világháború, ez folyamat finanszíroztatott.

Kígyókat melengtünk a keblünkön, idehaza és odakint az EU-ban, belémarnak a magyarságba. Minden törekvésük, mondatuk tisztátalan, már a látszatra sem ügyelnek, megvi-

lágítja szándékaikat – hazaárulást, nyers hatalomakarást – a rothadó nyugati mocsárvilág kék lidérclángja.

Ha ez az általuk képviselt, nemzetet kátyúban marasztó irányvonal jelenti a demokráciát, nem kérünk belőle. Ha pedig ez a gyökértelen moral insanity-csűrhe hivatkozik rá, anti-demokratikusan képviseli, kiváltképp nem kell. Tanulságul ide idézném ismét Boross Péter némely gondolatát a Koltay Gáborral folytatott beszélgetésből:

„...Tisza István nem akar ki volt... Én nagyra értékelem a személyiségét, de két hibáját meg kell említeni. Az egyik, hogy hagyta magát lemondani. Akkor már IV. Károlynak nem volt akkora súlya és ereje, s véleményem szerint Tisza Istvánnak és környezetének közölnie kellett volna a királlyal, hogy nem mond le. A másik, hogy a maga sajátos konzervatív liberalizmusával eltűrte Károlyi Mihály, Jászi Oszkár és a többiek romboló szerepét az első világháború

a demokrácia hamvai? –, a függöny mögött dől el a népakarat érvényesülése. A politika úri huncutság, már-már bocsánatos bűn a svindli? Ha ez így volna, hová tegyük például a proletárdiktatúra Rajk-kezdeményezte kék céduláit? Tény, épeszű, érzekeiben is ép emberek ezeket a különutas kreatúrákat nem választhatták volna meg, anno dacumál 2010 előtt. A természetest a természetellenessel, az aberráltsággal felcserélni, ugyan ki támogatná jó szívvvel, egészséges hormonrendszerrel? Ha ezt valóban elfogadta volna, akár világ-méretben a Homo Sapiens elsöprő zöme, akkor az emberiség régen kihalt volna. Napjainkban már több mint 7 milliárdan vagyunk. Játsszunk el – szerencsére ezt nem lehet, nem is stílusos homokozóban megcselekedni – a Noé bárkája bibliai történetével. Ha Noé nem oly konzervatív, vagy betegesen liberálisabb a kellenél, már nincs állatvilág. Gondoljuk el, ha csak egyneműeket zsúfolt volna be a hajójába, azok nászából bizony nemigen születik szaporulat. Az viszont minden

Minden törekvésük, mondatuk tisztátalan, már a látszatra sem ügyelnek, megvilágítja szándékaikat, a hazaárulást, a nyers hatalomakarást a rothadó nyugati mocsárvilág kék lidérclángja

előtt és alatt is. Végig működött ez a nemzetbomlasztó erő, ugyanakkor a háborúban Ausztria sokkal szigorúbb belső szabályozást hozott létre. Minimum el kellett volna némitani azt az erőt, amely a Galilei-kör, Jászi Oszkár és Károlyi Mihály körül Budapesten kialakult. Utána jelentéktelen és erőtlen személyiségek ültek a miniszterelnöki székben. Kialakult az az elképesztő állapot, hogy Budapesten mindössze egy bosnyák ezred maradt, közben pedig Oroszország felől jöttek haza a hadifoglyok. Azok a bolsevizmusból annyit láttak, hogy milyen jó dolog a kastélyokat elfoglalni, meg a grófnőket megerősöskölni és mindent elrabolni...”
Lásd Tormay Cécile helyzetjelentését a Bujdosó könyvben!

Igen, ezt a csöcselket nem szabad magunkra engedni. Hány éven át kénytelen elviselni ezt a hányingert keltő, agydiarés társaságot a megmaradást áhító, azért tevékenyen cselekvő és áldozó magyar nép? Kötelező változtatni addig, amíg kér a nép. Meglehet, belül már fogytán a türelme. Elege van ebből a nemzetellenes, következmények nélküli garázdálkodásból. Tudjuk, nem mindig a szavazóhelyeken – urnában

kockázat nélkül megállapítható, az Isten állatkertje páratlanul nagy. Fölkereshetné az a magyarországi, ifjan elbutult hölgy, aki értekezést tartott a család pusztító és álságos ősjelenlétéről. Ő például beiratkozhatna a majmokhoz, már ha intelligenciája megüti a kívánatos színvonalat. Jelzem, ilyen kvalitásokkal, amivel ő rendelkezik, nehéz lenne még oda is bejutnia. Ilyen *genderesen* göndöresen. Nagy az Isten állatkertje és nyitott, mint ama világ-főspekuláns társadalma. Bűzlik, akár a tűző napon nyitva feledett szardíniásdoboz. Ez csak kísérő szag, mint az ember exhumálásával járó orrfacsaró bűdösség, hiába a mondás ez esetben, mert amúgy a pénznek nincs szaga. De neki magának, a megszerzőnek, a bitorlónak van.

Nem csak egy gondolatnak van megtestesülése (például az Ige testet ölt), egy öklentető szagnak is. Sajnos, nem elég huzatos a világ. Nehéz kiszellőztetni.

A spekuláns, tőkéje révén botorul azt hiszi, cicázhat az örökkévalósággal. Múlékony ember, amolyan vérbeli Káin-fajta, imágó magyar. Nem is ez a legfőbb baj, kegyesen reménykedjünk, csak befogadja a Föld, az ő esetében sem lesz finnyás.

De a pénzén megvásároltak, a lelkiüket – kétségbevonandó, hogy volt-e egyáltalán – áruba bocsájtók, az erkölcsi nímándok, akik ezt a júdásnemzetséget tovább építik, hogyan tehetik ilyen gátlástalanul? Nos, a főfenesség egyetlen kérdésben fogalmazható meg: hogyan lett, lehetett ez a „világtrendi”? Pontosabban: a teremtés elleni összeesküvés halálos bűne miképpen mehetett végbe, hogy kb. 25-30 emberszerű véglény – ez nem csak a kommunista Központi Bizottságot jelenti –, akik szintén a porból vétettek, és gyarlóságuk megkérdőjelezhetetlen, társaságának miként játszatott át a világvagyon? Ezért rühellem, mint Jónás a próféta-ságot, az 1789-es francia forradalom megtévesztő, elhamisult jelszavait (Szabadság, Egyenlőség, Testvériség), melyeket az 1917-es bolsevik puccs is elszántan átvett és szemforgatón átértelmezett. De a jakobinus hagyományoknak megfelelően, sőt, azokon is túl, visszaélt velük! Guillotine és tarkólövés megférnek egymás mellett, olykor Katyn-módra is. És nem mellesleg, a forradalom nevében, főfogásként fölfalták a saját fiaikat. A gondolat egy töből ered. Szegény pravoszláv, már ha az volt Micsurin, ebből próbálj ojtani, nemesíteni Gyümölcsajtó Boldogasszony napján.

*

Isá, por és homou vogymuk. Belenyugováshoz elég. Tudomásulvételhez az emberi kurta lét keretein belül kevés. Az édesanyák – eredendő gyarlóság? – nem keresztfára szánják gyermekeiket. A népek sem fiaikat. Nem áldozati kosnak, noha az *Agnus Dei*, az Isten báránya elveszi a világ bűneit. Ne Magyarország legyen megint a kiszemelt bűnbak, míg a bűnös nagyvilág megússza. Egy ordenárén szájtepő, velejéig romlott törpe minoritás – amely rendre terrorizálja a sajátjait is – bent és külföldön lejáratusunkat harsogja, zsoldért. Könnyen cselekszi, hiszen jobban szereti, ismeri az Internacionálét, mint a Himnuszt, melyben megfogalmazódott, mi már megbűnhődöttük a múltat s a jövőndőt. Miért akarják akkor végképp eltörölni? Mit is? Hogy voltunk, vagyunk és ti jönnétek a helyünkbe? Vajon melyik nemzetnek van ilyen mélységes önbevallása, mint a miénknek? Talán a gyarmattartó Nyugatnak? Kincsei vérfoltosak. Elviseléséhez izlés kell! Nos, az orosz sztyeppe, a sztálini, gulági vér sem üde. Oázisnak nem ideális. (Viszont parttalan. De elér, ha kell, retentő hidege a gutaütéses forráságban senyvedő Mexikóig, ahol rekkenő hőségben ellenfelét, Trockijt egy jégcsákánnyal öleti meg a Generalisszimusz.) Trianont tekintve, és a mindenkori gazdasági, politikai körülállásokkal szembenézve, ez a bűn és bűnhődés örökös kényszerzubonyába kényszerítve a mai napig tart. Bár, hogy Boross Péter egykori miniszterelnök politikusi meglátását némi relatív vigaszként – szépségtapasza nem hegedő sebre – citáljam:

„...Ne felejtsük el, hogy sikernek is felfoghatjuk Trianont, mert a románok a Tiszáig, a szerbek pedig a Balatonig nem kapták meg a területeinket, pedig nagyon vágytak rá. Az Osztrák–Magyar Monarchiát szét kellett verni, nehogy a németeknek bármikor is támaszt és segítséget tudjon adni, tehát létre kell hozni keleten egy olyan jelentős összevont hatalmi rendszert, amely Franciaország biztos szövetségese, ha Németország feltámadna. Mindezt francia kegyből kapják, így születik meg Csehszlovákia, Nagy-Románia és az elképesztő összetételű Jugoszlávia. Kezdetben még Szerb-Horvát-Szlovén Királyság, amely aztán fölveszi a Jugoszlávia nevet, ezt követően nyugaton bambán feltételezik, hogy ezek a területek most nemzetileg egyesültek. A franciáknak ebben volt tapasztalatuk, hiszen kegyetlen terrorral irtottak ki nyelveket. Ausztriát és Magyarországot jelentéktelenné kellett tenni. 'Mi vagyunk, akik létrehoztunk benneteket, a mi elvárásaink érvényesülnek!' A második világháborúban ezeknek az elvárásoknak – hősi múltjuknak megfelelően – egyedül a lengyelek nem tettek eleget, mert ők hősiiesen harcba szálltak. Csehország hatalmas hadserege és nagyszerű hadianyagbázisa ellenére megadta magát. Ennek azért is volt jelentősége, mert az ott lévő nagy mennyiségű hadianyag a németeknek nagyon jól jött a lengyelek elleni támadás idején. Szlovákia és Románia azonnal a németek oldalára állt...”

Az árulásokhoz természetesen hozzászoktunk. A legújabbak makacsul Trianonhoz kötődnek, illetve a trianoni kelés felfakadásából a második világháborúhoz, akár. Nem lehet megállni, hogy legalább egy galádságot fel ne hozzak. Mindenki számára tudott, hogy Lengyelország volt a második világháború kiobbantásának ürügye-eszköze. Az a Lengyelország, amelyet még előzőleg a Molotov-Ribbentrop paktum kettéosztott, illetve felosztott. A franciák és az angolok hadat üzentek, természetesen a németeknek, miközben nyilván nagypolitikai okokból szövetséget kötöttek az oroszokkal. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert nagyon kevés ember gondolkodik el erről, pedig ez nem igazán csak a történészek feladata. Ez egyetemes erkölcsi kérdés. Miközben ez a háború megindult és a vége felé, mint tudjuk, a románok átálltak a szövetségeseikhez, elárulták az előzőeket, Antonescu marsallt is eltették láb alól..., de nem akarunk ilyen mélyen belemenni ebbe az ügybe, ám az a fontos, hogy a román árulás, amely a híres tordai csatában csúcsosodott ki, magyar részről örök erkölcsi dicsőséggel járt: minden valamirevaló katonai akadémián tanítják, hogy a románok által a Kárpátok hágoín átvezetett orosz tankokat *három napi* élelemmel, ellátmánnyal, lőszerrel *három hétig* visszatartották a magyar egységek, hogy az oroszok ne tudjanak lezúdulni az Alföldre. Erről nem lehetett

hatvan évig beszélni, mert ez az „internacionalizmust” sértegette volna és nyilvánvalóvá tette volna a román árulást. Meg kell ezt mindenképpen említeni, és beleillik ebbe a képbe, mert végül is a végső elszámolás azt bizonyítja, hogy az árulás gyümölcsei nem édeniek, hanem Édentől Keletre savanyúak, mert nem tudnak beérni. Hisz, már Jaltában eldöntötték, hogy szovjet befolyási övezetbe fog kerülni az a Lengyelország, amelynek szabadságáért a Nyugat úgymond síkra szállt, ugyanoda kerül az a Románia, amely elárulta volt szövetségeseit, később állt át az oroszokhoz, vagy más szempontok irányították a döntőket, így ugyanabba az akolba kerültek ők is, mint – valakik szájából idézem – *az utolsó fasiszta csatlós Magyarország* is. Egyazon barakkba. Milyen érdekes elrendeződése a történelemnek. Ezt csak meggondolásként kell ide tennünk, mert megkerülhetetlen. Már csak azért is, mert valamiképpen ez a magatartás Trianon szörnyű szellemét idézi, amelyet most például kísértetiesen képvisel az EU dilettáns, önjelölt, megbutított politikusainak része, és ez letagadhatatlan. Ennyi év után sem jött megváltás, lett megújulás, hanem mindennapos gyakorlattá vált a magyar nemzet elleni, a Trianon szellemiségében fogant igazságtalanság.

*

Számolni velük önvédelem, sőt, önvédelmi kötelesség, megfékezni őket nemzetbiztonsági felelősség, elmulasztása folyamatos agonizáció, s a vég: nagy álmuk, a polgárháború

Tulajdonképpen le kellett volna számolni ezekkel, a József Attila szívével is meggyőzően érzett, vörös fasiszta keretlenségével, a Lenin-fiúkkal, akik már régen nem gerjeszthetnék itt a levegőt, ha az ún. rendszerváltáskor megfogadtuk volna éppen az említett Lenin tanácsát: *Szét kell zúzni az előző rezsim államgépezetét s a hozzá tartozó kiszolgáló személyzetet!* Nem történt meg. Az orosz csapatok kivonulása után sem. Nincs felelőse ennek sem. Átmenthették magukat és ivadékaikat is, akik a Tanácsköztársaság szemétdombjáról visszaguberált eszméken nevelődtek, nemzetámító, kiürült jelszavakat durrogatva. Mindmáig beharsánykodnak a magyar jövő alakulásába. Számolni velük önvédelem, sőt, önvédelmi kötelesség, megfékezni őket nemzetbiztonsági felelősség. Elmulasztása folyamatos agonizáció, s a vég: nagy álmuk, a polgárháború. Mondhatnók tárgyilagosan,

amennyiben nem éppen kiirtásunkról volna szó. Mindez geopolitikai átok, kikaparhatatlanul megfogant. Évszázadok óta ismétlődik. Rákosiék nem örökölhettek közigazgatási és egyéb szakembereket, kénytelenek voltak, úgy-ahogy beérni, részben a régiekkel, akiket aztán később majd halálra ítélték. Hát, így járt az Antall-kormány is, bár nem végzett ki senkit. Ebből az alaphelyzetből tulajdonképpen egyetlen magyar rezsim sem tudott kiszabadulni. Gondolkozzunk csak el ezen! Micsoda történelmi örökség! Illúzió azt hinni, hogy az egymást antagonisztikusan tagadó érdekek feloldhatók egy felemás, békésnek vélhető átmenetben. Ahogy Utassy költő barátom mondta: *Déva vára, vér az ára*. És amikor, talán cinikusnak is tűnhet az elhíresült Antall-mondat: *Tetszetek volna forradalmat csinálni!* Könyörgök! Kivel? Mivel? Nos, mindenféle leszármazottaink, több mint hetediziglen – úgy vélem, ezt a szót egy vallási fenyegető könyvből idézem – megnehezítve öröklük. És még valamely, kétes értelmű igazságtétel – a minket megillető erkölcsi elégtétel állandó késésben van mindig – nevével leverettetik rajtunk, és megint csak rajtunk. Tóth Bálint, néhai nagyszerű atyai költőbarátom, hat évet ült az ÁVO börtönében Vácott, sokáig egy cellában Gérecz Attilával, Kárpáti Kamillal, Béri Gézával s több

nincsen érkezése kívánni, míg elemészi az efféle vasakat a rozsdá. Vasfüggönyre ugyanez vonatkozik. Az örökkévalóság máza alatt ott buzgólkodik a korrózió? Lehet, a piramis azért időt állóbb, mert kőből van? Bár jellemünk is abból volna! Ne csak a szobraink, már amelyek a márványba faragott önimádattól ismertek. Érdekes, a fejnélküliek valamiképpen egyetemesebbnek tűnnek. Noha az *isa, por és homou* vagy *muk*, igen, mint bár ismétlem újra, nem véletlenül, mindez a belenyugováshoz kevés. Illetve, az emberi tudomásulvételhez a lét kurta végtelenjén belül, nem egészen kielégítő. A Landesmann rabbi arculcsapó kijelentéséhez – a gyökerek úgyszintén a Tanácsköztársaságig nyúlnak vissza – pedig sok, ami a magyar kultúra lényegét érinti. Summázza? Azt ő a bő gatyára szűkíti és a fütyülős barackra – a kóser persze kivétel – terjeszti ki. Szerinte minden más a magyar kultúrában az ő produktumuk. Ahhoz képest, hogy köreikben az alkohol fogyasztása tilos, előállításában igen nagy kultúrára tettek szert. Erről elfeledkeznek, mint ahogyan a Halotti beszédről, az Ómagyar Mária-siralomról, István király intelmeiről, mindezekben, ha utalásosan is, mégiscsak említve vannak a rabbi felmenői a Jézus-gyilkosság kapcsán. És sok, mély évszázadok méhében védekező, magzatpózban már élő

Most három vagy négy mondatban megidézem azt a fajta erkölcsi magatartást, amit én nem pasztikusán fogalmaztam az elején, mert igenis mindmáig érzékelhető, amit a magyarság életösztone jelent. De ahhoz az kellett, hogy ne butítsák meg. Újra a miniszterelnök urat idézem:

„...Bethlen Istvánék Bécsben, Teleki Pál és mindazok, akik Szegeden összegyűltek, tudták, hogy katonai erőre van szükség. Horthy Miklósban találták meg azt a személyiséget, megjelent, mint katonai vezető, ráadásul tengerésztiszt volt. Kimagasló flottaparancsnok. Ferencz József szárnysegédje, közvetlen munkatársa, akinek fellépésén látszott, hogy erőt sugárzó személyiség. Azért említem ezeket a neveket, mert ők nem csak jó szándékúak voltak, hanem alkalmasak is arra a szerepre. Kétségkívül az 1920. március elsejével kormányzóvá választott Horthy Miklós volt az a személyiség, aki egy seregetestet létre tudott hozni, impozáns módon bevonult Budapestre, itt elmondta, amit el kellett mondania (Vörös rongyokba öltözött Budapestet!). Azóta is láttunk, én teszem hozzá, ma is látunk. Meghatározó személyisége azonnal döntővé vált. A balsors és sok téveszme után Bethlen Istvánban pedig megtalálta azt

Lehet, a piramis azért időt állóbb, mert kőből van? Bár jellemünk is abból volna!

művekről sohasem tesz említést, mert nemigen tud róluk. Magyar ügyekben műveletlen. Ha innen nézzük, rasszista, ha onnan, cionista. Ki biztatta, ki kérte fel eme provokatív és hálátlan szerepre? Mely köröknek lehetett harsonája? Ettől Jerikó falai nem omlanak le. Inkább épülnek. Rossz helyen fújja ezt a harsonát. És mióta már? Józan ésszel fel nem fogható. Alkalmat adna bármely fanatikusknak, hogy irtásunkra adjon jelt. Pusztulásunkra szövetkezzenek és társai végezzenek velünk, gazdaságilag, kulturálisan egyaránt. Noha a népünk sorsa nagyon is hasonló, együttérző, megítélésük irányunkban magától értetődő volna. Az egyik az arab tengerben vív belharcokat, a másik a szláv tengerben, itt még az is hozzájárul, hogy e harc mellett le van támasztva a társasjáték nagy öröme, a román dáki. Itt arról van szó, ki nyúl először a ketős mércéhez.

a személyiséget, aki nem csak akart, nem csak elkötelezett volt, hanem tudott is. Horthy Miklós esetében köztudomású volt, hogy az angolok is pártolják. Tudomásul vették, mert látták, hogy fegyveres alakulattal egyedül Horthy Miklós rendelkezik és az országban a rend fenntartása ennek a fegyveres hatalomnak a dolga. Érdekes, amikor Budapest felé közeledik Horthy, akkor a budapesti zsidók küldöttséget küldenek elé azzal a kérelemmel, hogy óvja meg a budapesti zsidóságot. Ez persze utalás az 1918–19-es történetekre. Horthy ezt meg is ígéri, bevonul Budapestre és a legrosszabb indulattal sem lehet olyat előbányászni, hogy akkor Budapesten, ahol lázas öröm fogadja Horthyt, bármely kirakatot vagy személyt bántódás ért volna. A sokat emlegetett későbbi fehérterror egy kiélezett történelmi helyzetben, kisebb mértékben, de válasz volt a korábbi

vörösterorra... Egészen addig, amíg Horthy kormányzó a kérdést meg nem oldotta, határozottan rendet nem csinált. Így, Magyarországon a megtorlás, amire bőven lett volna ok, '18–19 után tulajdonképpen elmaradt. Döntő, észhez térítő jelentősége volt 1920 tavaszán Horthy Miklós kormányzóvá választása, persze, aki egyértelműen a rangidős magyar katonatiszt volt... A Monarchia hadiflottájának utolsó parancsnoka altengernagyi rangban. Vitéz Nagybányai Horthy Miklós cselekvőképes személyiség lett. Horthy Miklóst Anglia méltányolta, elfogadta, tekintélye volt az egyik európai nagyhatalom előtt. Az angolok ugyan a szokott közönnyel szemlélték Közép-Európát és hagyták, hogy a francia politika itt elképesztő dolgokat műveljen, de azért Lloyd George egy közbeszólása mégis számított, aki Horthy Miklós személye mellett tette le a voksot... Ennek következtében jöhetett Teleki Pál kormánya, amelyik már organikusán működött. Magyarországon hirtelen rend lett. Nagy jelentősége van ám ennek. 1918–19 után, a háborúvesztés, majd a területvesztés iszonyú traumája idején.”

*

újjaépítéséhez határozott egyéniség és egy nagy párt kell, ami körül csak epizodisták vannak. Ahol állandó koalíciós kényszer van, nyilvánosházzá tud válni a politikai közélet. Nagyon ugorva a történelemben, azt kell mondanom, hogy a mai magyar kibontakozás egyik feltétele, hogy egy nemzeti érzéssel telített, keresztény életelemekeket valló jobboldali hatalmi tömörülés tartós kormányzati erő tudjon maradni. Bethlen István politikai példája a minta, hogy ez mire képes.” (Idézet Boros Pétertől a Koltay-könyvből.)

*

Bethlen István ezt az országot egyben tartotta, irányt szabott a maga módszerével, egy régi, konzervatív, liberálisnak mondott mentalitással elvitte a '30-as évek elejéig. A gazdasági válság aztán megváltoztatott mindent. Ám kiemelkedő államférfiúi képességgel, remek cselekvési programmal, ez pénzügyit is jelentett, jött Gömbös Gyula, aki olyan gazdasági programot dolgozott ki, amelynek eredményeként az ország sokkal előnyösebben került ki a gazdasági válságból, mint más országok. Korai halála a magyar államélet nagy vesztesége. Jellemző, hogy az akkori kommunisták, ha egyál-

A mai magyar kibontakozás egyik feltétele, hogy egy nemzeti érzéssel telített, keresztény életelemekeket valló jobboldali hatalmi tömörülés tartós kormányzati erő tudjon maradni

„Akkor azért mégiscsak volt egy magához és történelméhez hű magyar nép, tudta, hogyan kell választania. Ezt azóta kicsit elfelejtette. Még van egy nagyon érdekes, volt miniszterelnöki bejátszás, amely nagyon is igaz. Arról beszél, hogy Magyarországot felvették a Népszövetségbe, ez a kölcsön odaitélése szempontjából alapvetően fontos, hiszen Magyarországon rettenetes nagy bajok lettek volna, ha nem sikerül kölcsönt szerezni. A vagyonának nagyobb részétől megfosztott tőkeszegény ország józan segítséget kap és kezdi hitelesíteni magát a világ előtt. A Bethlen-kormány vezetésével és a népszövetségi kölcsönrel megindul egy bámulatos konszolidációs folyamat a '20-as években, amire senki nem számított. Nyugodtan meg lehet kockáztatni, hogy a nehéz körülmények közötti államműködtetés, a bajból való kilábalás ezeréves tradíciója, mint lelki-szellemi örökség megjelent. Ekkor duplájára nőtt a nemzeti jövedelem. Egy ilyen ország

talán azok voltak, arra voltak büszkéek, hogy felrobbantották a szobrát. Azóta se értek el nagyobb galád sikert. Megint idézem Boros Pétert:

„...Ami létrejött, hogy 1935-re felszámolták a szörnyű gazdasági válságnak a következményeit és újra lendületbe jött a magyar gazdaság. Ez a képességek és a tehetség csodája. Megint csak mai párhuzammal élve azt kell mondanom, hogy mostanra felépítette magát egy erős egyéniség, akinek személye a normálisan gondolkozók között nem kérdőjelezhető meg. Orbán Viktor működése nagyon hasonlít arra az időszakra, amit akár Bethlen, akár Gömbös nevével jellemezhetünk. Utána a miniszterelnökökkel már nem volt ilyen szerencsénk, de addigra egyetemes tekintély lett Horthy, akinek egyébként Károlyi Gyula és Bethlen István a tanácsadói maradtak.”

Természetesen, ez egy nagyon vázlatos áttekintés az elmúlt száz esztendőről. Itt egy nép élve maradásának harcáról beszélünk, amely harc, legalábbis a jelen pillanatban úgy tűnik, sikeres. Felvetődik a kérdés: hogyan viszonyuljunk a továbbiakban Trianonhoz? A felelet is adja magát. Legalább úgy, mint az 1920 és '38 közötti magyar politikai vezetés és az őket követő magyar népesség. Egy biztos. Ilyenkor a nemleges válasz több. Tehát, ne úgy viszonyuljunk Trianonhoz, mint ahogy a lámpavassal fenyegető, polgárháborúra törekvő, idegenszívívű, baloldali érzelmű, honi és a megbutított európai értelmiség akarná. Ez a mi országunk. Mint ahogy Lengyelország a lengyeleké. Viszont a neokommunistáknak nincs országa. Erről sose feledkezzünk el! Tehát, alapvetően úgy viszonyuljunk a trianoni szindróma feldolgozásához, mint a magyarság genetikai leszármazottjai akár. Ez természetesen nem zár ki senkit, mondjuk éppen Petőfi Sándort kivált nem. Inkább azt kell meghatározni, hogy miként ne viszonyuljunk. Ne úgy, mint Károlyi Mihály és garnitúrája. A politikai, emberi alkalmatlanságokat nem kell különösképpen bizonyítani. Nem teremtődtek országvezetői szerepre. És úgy sem, mint Kun Béla és bandája, amely egyáltalán nem tartotta ezt a hazát hazának. Különösen emlékezetes Kun Bélának az a letagadhatatlan történelmi cselekedete, mely szerint a győztes kisantant vezetőihez levelet intézett, amelyben biztosította őket: Magyarországnak semmilyen területi igénye nincsen a jogtalanul elbitorolt országrészekkel kapcsolatban. Ne úgy viszonyuljunk, mint Rákosiék, Kádárék, Grószék az internacionalizmus nevében, amelynél álságosabb és hamisabb nincsen, kivéve egy-egy nyálás csókot. És ne úgy, mint a Medgyessy, aki itthon pezsgővel köszöntötte a „dák” küldöttséget Észak-Erdély Romániához csatolásának ünnepén. És ne úgy,

mint egy silány jellemű moral insanity, a puccsos Gyurcsány, aki miniszterelnökként az elszakított területeken élő hazánk fiai ellen kampányolt. Manapság követi őket, vagyőt inkább egy fura párt, ez a Momentum, amely azzal hívta fel magára a figyelmet, hogy miként elődje, a szadesz megtorpedózta a világhiállítást, ők megfúrták az olimpiát, nehogy véletlenül a magyarság kiemelhesse fejét a beszorított szűrkeségből. Aztán ugye, ne feledjük el, hogy eközben az 1956-os forradalom 50-dik évfordulóján – ő, hányadik bosszú ez már? – Gyurcsány szétlövetett egy békés tüntetést, letörni akarván a nép büszkeségét, elfeledvén azt is, hogy ha valakik nem ismerik el '56 népfölkelés jellegét, akkor ő, de előtte sem Medgyessy, sem Horn nem juthatott volna hatalomba. Vagyis, 1956 erkölcsi fundamentuma a rendszerváltásnak, amely sikerülhetett volna enyhén szólva jobban. Az más kérdés, hogy azok, akiknek kilövette a szemét, talán mindmáig jobban fölismerek a magyarság valóságos érdekeit. Jobban felismerek, mint az ún. épszeműek. Az ép szem még nem biztos, hogy ép(p) tisztességet, morális érzékenységet jelent. És messze nem éleselméjűséget. Zömük elbutítva, megvehetően rosszul voksol, nem ismeri föl a manipulált világban a csalást, a csalást, a cserbenhagyást, az elárulást. Önként hagyja, nyakába tegyék a rabigát. Éppen a szabadságról szólók, vagy a kifacsart elmével a szólásszabadságról szólók, akik a maguk uralma alatt mindenkit számon kértek, aki mert ezzel a fogalommal élni, vagy mert értelmetlen. Trianon tanulsága sajnos még, félek, igen sokáig tanulság lesz. Bizony, választani kell, mint ahogy a nagy elődünk mondotta volt: *Jót s jól!* Csak így tudunk építkezni, ha apró lépésekkel is. Trianon azt súgja: Merjünk nagyok lenni!

Pomáz, 2020. március–április

